

מערכת עלון 'לשם שמים'
lshamaim@gmail.com

הוצאה לאור:
הגרעין החורני חברתי יבנה
לתרומות ניתן ליצור קשר
או ישירות לחשבון הבנק:
מספר חשבון: 32114/38

הגרעין החורני-הברתי יבנה

"PINE PES"

עלון ראש השנה- גיליון מס' 92- א' תשרי התשע"ב.
העלון מופץ ביבנה, בית גמליאל, גבעת ווסינגטון, קיבוץ יבנה, בן זכאי, ניר גלים, גן יבנה ובאי-מ"לים
ניתן לראות את כל הגיליונות באתר www.tipot.co.il חפצו אותנו בפייסבוק

מים חיים

התשובה הטבעית והתשובה העילאית- הרב אריה סעדיה

גרעין 'לשם שמים'
מאחל שנה טובה
וחתימה טובה
לכל קוראיו היקרים
ולכל חושבי יבנה
המסולאים מפז

מנצח כלול
לשנה של הרבה
אור ושמחה,
שנה של
שגשוג וצמיחה.

שנה של הרבה
עשיה מבורכת,
שנה בה כל אם תהיה
תמיד מחייכת.

שנה טובה נגשים
את כל החלומות.
ונגיע הכי גבוה ורחוק
שאפשר להיות.

שנה של התקשרות
לבוא יתברך,
שנה בה כל קשה-
יהפוך לרך.

שנה של דיבוק חברים,
ובקיצור,
שנה רק עם דברים
טובים!

שנצח לבשר ולהתבשר
רק בשורות טובות
אוהבים,
גרעין 'לשם שמים'
עיר הקודש,
יבנה

החוטאת

היא תמות"

שאל לתורה, אמרה:

"יבא אשם ויתכפר" שאלו

לקב"ה, אמר: "יעשה תשובה

ויתכפר".

התשובה היא דבר נפלא ונעלם שלא נתגלה
בכל הבחנה אנושית- חכמה, נבואה ותורה-
ורק הקב"ה בעצמו הוא שגילה לאדם אפשרותה
של תשובה. אלא שני הצדדים של התשובה, הצד
הטבעי המתייחס לעזיבת החוטא, ולשינוי
המעשים בפועל. והצד העילאי מתייחס למחיקת
רשמי העבר השלילים שהוטבעו בנפש האדם.

התשובה היא תופעה טבעית ולא רק בחיי האדם,
אלא ביקום כולו. ובניסוחו של הרב קוק זצ"ל:
"מהלך כל היש, בנוי על יסוד התשובה". כדור
הארץ מקיף את השמש תוך שנה ושב אליה. הירח
מקיף את כדור הארץ ושב אל תחילתו. באילן
משיר את עליו בשלכת וחוזר ומתחדש באביב.
כשם שהטבע מתחדש, וההתחדשות היא מחזורית,
כך החיי הנפש של האדם. ישוב האדם בחיי
המעשה והחולין וישטוף מעל עצמו את אבק
הדרכים. ישוב אל ביתו ויעשה את חשבון עולמו-
מי הוא ומה הוא ומה מקומו בעולמו. יתקין צמו
לעלות על דרך חדשה, טהור ורענן.

התשובה העילאית באה ממצב קיין והוא "ומעשיך
בספר נכתבים" ומציאות זו משפיעה על אורח חיינו
של האדם. הפיתרון, התעצמות החרטה על העבר
"ובעל תשובה -כתינוק שנולד דמי"
והדברים מפורשים בדברי הרמב"ם: גדולה
תשובה שמקרבת את האדם לשכינה, שנאמר
"שנה ישראל עד ה' אלוךך..." ונאמר "אם תשוב
ישראל נאום אלי תשוב" כלומר אם תשוב
בתשובה, בי תדבק. התשובה מקרבת את
הרחוקים. אמש היה שונאי לפני מקום... והיום
הוא אוהב ונחמש לפני המקום.

שנה טובה ומבורכת !

באדם קיימת רתיעה מפני המחשבה על תשובה.
היא נראית כמעשה מהפכני המחולל שינוי ערכים
מוחלט. ומכאן ההערכה של האדם לזה שאזור עוז
ומשנה את אורח חייו. אך אל עצמו יאמר 'אני אדם
פשוט ואיני מוצא בכוחי את הכוח הדרוש לתשובה.
ולא עוד, אלא שאיני זקוק לכך, שהרי איני חוטא
ופושע כל-כך'.

לפי גישה זו מיועדת התשובה לטיפוסים מיוחדים:
או חוטאים גדולים, או בעלי נפש גדולים, המבקשים
להתעלות למדרגה גבוהה יותר.

תפיסה זו בטעות יסודה, שהרי התשובה היא אחת
מתרי"ג מצוות שבתורה, ומצווה זו זמנה בכל עת.

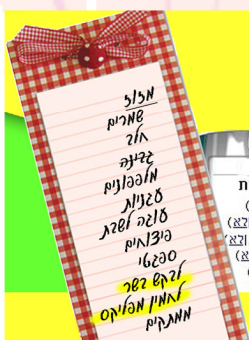
לאמיתו של דבר, התשובה היא דבר פשוט וטבעי
ביותר. לא מהפכה ולא ערעור סדרים אלא חלק
אורגני מסדרי חיינו של האדם. אומנם אין להתעלם
מן הצד העילאי והמופלא של התשובה, שהוא על
טבעי ועל אנושי ואינו אלא חסד עליון לאדם. כי שני
צדדים לתשובה: התשובה הטבעית, המשובלת
בסדרי עולם, ואין דבר קל ממנה. והתשובה העל
טבעית, שהיא למעלה מסדרי עולם ואין קשה ממנה.

על התשובה הטבעית אמרה התורה "כי המצווה
הזאת אשר אנוכי מצווך היום (רמב"ן) המצווה הזאת
על-התשובה) לא נפלאה היא ממך ולא רחוקה, "לא
בשמים... ולא מעבר לים... כי קרוב אליך הדבר
מאוד, בפיך ובלבבך לעשותו"

ועל כך נאמר במדרש (שיר השירים) פתחו פתח אחד
של תשובה כחודו של מח ואני אפתח לכם פתחים
שיהיו עגלות וקרונות נכנסות בהם. הרי התשובה
קרובה מאוד וקלה מאוד, כחודו של מחט.
ועל התשובה העילאית אמור חז"ל: שאלו לחכמה
חוטא מה עונשו? אמרה: "חטאים תרדוף רעה"
שאלו לנבואה חוטא מה עונשו?
אמרה: "הנפש"

העלון מוקדש לרפואת חברינו: ישראל פרז' רפאל בן מרים

מלול

מאחלים חג שמח וחתימה טובה !

סופר מזוז רח' הדרור 25 08-9436688 בי"ב מזוז רח' שבזי 08-9436945

אולי הפעם...

"אולי הפעם" – את נכנסת לבית הכנסת, זה זמן רב שמנעת עצמך לחזור לשם. את כבר מזהה את הכיסא הקבוע גם בשנה שעברה ישבת שם באותו מצב. לאישה שבסמוך אליך נולד ילד, זו שלפניך התארסה, האחות שמאחור התחתנו אחת אחרי השניה... כמדי שנה את נושאת איתך את "המחזור לראש השנה" ואת החלל הגדול שקיים בתוכך. אף אחד אינו רואה, פניך חתומות כשאת קוראת את המילים בסיפור, אך בפנים ליבך בוער ושוּרף. הדמעות חונקות את הגרון – כמה רצית שהשנה תהיה שונה, כמה התפללת, ושוב את מרכינה את הראש נוכח המציאות, את פוקחת עיניים, נגמרה התפילה את שומעת את הברכות "לשנה טובה תכתבו ותחתמו", "תחל שנה וברכותיה..." ואת חושבת "אולי הפעם..."

"להגיד כי ישר ה'..."

אומרים שכל קו מורכב ממיליוני נקודות קטנות, צפופות ודחוסות. לפעמים אנו בטוחים כי אנו נעים במעגלים סביב הנקודה העיקרית, לפעמים אנו חושבים שהחיים הם קו עקום ומתפתל מלא בעלויות ומורדות, משברים, ותקווה. אך

הקב"ה בדרכי מלמד אותנו שהחיים ישרים – מסודרים, ולכל אחד קו ישר משלו, נתיב שבו הוא עובר מנקודה לנקודה בדרך. וגם אם הנקודה קטנה, ולא משמעותית כביכול, "ישרים דרכי ה'

צדיקים ילכו בס'". ה' מבקש להיטיב לנו בדרך ואיננו רואים את סופה... עם ישראל נקרא ישר-אל. הקב"ה ברא אותנו ישרים ודרכיו ישרות, ובכוחנו, מכוח היותנו ישר-אל, אנו מסוגלים לעמוד בנקודת הציון המיוחדת של ראש השנה, לאסוף את השברים של העבר ולהישיר מבט אל העתיד להתנער מאבק הדרך, ולהאמין בהקב"ה, ובעצמנו...

בכל שנה בן מנחה לערבית

בערב ר"ה קוראים אנו את הפיוט "אחות קטנה" שכתב ר' אברהם חזן גירונדי ז"ל

מהמאה ה-13 שהיה רב ומקובל מחוג הרמב"ן וחכמי תורת הסוד בגירונה אשר בספרד. אלו בעצם המלים הראשונות הפותחות את השנה החדשה, בעוד השמש הולכת ושוקעת. יומה האחרון של השנה הולך ומסתיים לו בעת ששרים את הבתים החותמים

במלים – תַּכְלָה שָׁנָה וְקָלְלוּתָיָה. "אחות קטנה תפילותיה, עורכה ועונה תהילותה, אל נא רפא נא למחלותיה... מתי תעלה ביתך מבור ומבית כלא עולה תשבור ותפליא פלא בצאתך כגיבור, להתם

וכלה מכלותיה... חילה קבעו הגוי כולו, וטובה שבעו ובזזו איש לו, וליבה קרעו ובכל זאת לא נעו ממך מעגלותיה..."

בעת קריאת שורות אלו אני חושבת על המחבר שראה מדי שנה בשנה את אותה המציאות של הגלות, עם מפוזר ומפורד מבקש להתאחד בארצו. ובכל זאת בכל שנה נשמרה האמונה והתקווה "ובכל זאת לא נעו ממך מעגלותיה".. מה הוא היה חושב כיום כשזכינו לשוב לארצנו כאשר אנו רואים את הגאולה

**מכוח היותנו ישר-אל,
אנו מסוגלים לעמוד בנקודת הציון
המיוחדת של ראש השנה,
לאסוף את השברים של העבר
ולהישיר מבט אל העתיד.
להתנער מאבק הדרך, להתחדש
ולהאמין בקב"ה,
ובעצמנו...**

עין בעין?...

וממש ברגעים של תחילת השנה החדשה מגיעים אל הבית האחרון – בית שכולו תקווה ושמחה על הגאולה הקרבה ובאה: "חיזקו וגילו כי שוד גמר, ולצור הוחילו כי בריתו שמר, לכם ותעלו ולציון אמר, סולו סולו מסילותיה..."

כשתקראי שורות אלו את בטח תהיי כבר במטוס. השנה בחרת לעזוב להודו קצת כדי למצוא שקט, להתחבר לעצמך, להקב"ה. מדהים עד כמה רחוק צריך ללכת כדי להרגיש קרוב ורצוי.

אני מקווה שגם עם המרחק תשובי אל עצמך, אל האמונה שבך, וכשתיסעי שם ברכבת העמוסה מעיר לעיר, הביטי במסילה הישרה, וזכרי שזוהי מסילה ללב, לבית, לגאולה שלך בע"ה...

"תחל שנה וברכותיה..."

תורה או תשובה?

מפי הרב יצחק הלוי רב היישוב קרני שומרון.

שאנחנו מסוגלים למחוק את טעויות העבר?

ישנו סיפור ידוע, שכנראה רובכם מכירים אותו בוריאציות שונות, על זוג שהתחתן. ובחתינה, האבא של החתן הכניס מעטפה עם סכום מכובד במזומן שהיה צריך לשלם, אל כיס הז'קט. כאשר קם לרקוד הניח את הז'קט על הכיסא וכשחזר, גילה למרבה הצער שהמעטפה איננה. בימים הראשונים ודאי היה עצבני, לאחר מכן היה מתוסכל ולבסוף אמר לעצמו: "כפרת עוונות!" כשהגיע הוידאו של החתונה, הכלה והורי החתן וצפוי בסרט. קלטה את האבא הז'קט על הכיסא לאחר מכן, הגיע אבי המעטפה משם.

אנחנו קיבלנו פריבילגיה שהמלאכים לא קיבלו - היכולת לחזור בתשובה.

לראשו של אבי עכשיו בראש?

הוא מן הסתם היה רוצה שהאדמה תבלע אותו. להביט בעיניים של הורי החתן, בעיניים של הבת שלך, אחרי דבר כזה! כך אדם צריך להרגיש בכל פעם שהוא עושה עבירה. בדורנו, איבדנו את היכולת לחוש ולדמיון את משקלם של העבירות והמצוות שאנו מקיימים, את ההשלכות למעשינו בעולם. בהרבה דברים אנחנו מאמינים בכוחות של עצמנו ומעדיפים שהקב"ה לא יתערב. אבל כשזה מגיע לתשובה, אז אנחנו מאמינים ובוטחים בו שהוא יעמוד במילה שלו. מדוע כל כך קל לנו להאמין? כי איבדנו את היכולת להבין את כובדה של כל עבירה, את ההשלכה של כל מעשה. אם היינו תופסים את הבושה, את החומרה, אז אולי לא היה לנו כל כך קל להאמין שאפשר לחזור בתשובה.

למעשה, יוצא שהביטחון שלנו בתשובה לא נובע מאמונה אמיתית ותמימה אלא פשוט באי הבנת חומרת המצב. איננו מבינים כמה קריטי כל מעשה שלנו לקיום העולם, וממילא אנחנו לא חושבים שתשובה זה כזה ביג דיל. אנחנו צריכים להגיע למדרגתם של דור יוצאי מצרים בשנה ה-40. הם, שנגזר עליהם למות בשל חטא המרגלים בהדרגה (בפריסה של 40 שנה), היו שאננים בהתחלה. כל שנה הם אמרו לעצמם 'השנה, לי זה לא יקרה. לשכן שלי- אולי, אבל לא לי'. וכך ככל שעוברות השנים ההסתברות הולכת וגדלה, ואפילו בשנה ה-39 כשהסיכויים הם פיפטי פיפטי, עדיין יש ביטחון מסוים. רק בשנה ה-40, כשהם הבינו שרק הם נשארו, אז ודאי הייתה תשובה מעומק הלב, פרידה מלאה דמעות מהמשפחה. ורק על תשובה שלמה כזו, מתוך ביטחון כזה, היה אפשרי לחרוג מהנוהל ולעשות נס ובשנה ההיא לא מתו. עלינו להבין את ערכם של מעשינו ובד בבד להמשיך להאמין בכוחה של תשובה.

שנוכח לשוב בתשובה שלמה ואמיתית, כי רק מכוחה אנחנו יכולים לקיים באמת את התורה. שבת שלום ושנה טובה!

"כי קרוב אליך הדבר מאד, בפיך ובלבבך לעשותו".

ישנה מחלוקת פרשנים באיזו מצווה הכתוב מדבר. רש"י מפרש שמדובר בתורה. התורה היא נגישה לכל שכבת גיל, לכל מדרגה, לכולם. הרמב"ן לעומתו, סובר שמדובר בתשובה. אז מה - תורה או תשובה?

כשמשנה רבנו עלה לקבל את התורה, המלאכים הרימו גבות. "מה לילוד אישה בינינו?!" הם לא הבינו כיצד בני האדם יכולים לקבל משהו נפלא כמו התורה. "חמדה גנוזה לך בבית גנוך תתקע" דורות ואתה מבקש ליתנה לבני אדם?!" התפלאו המלאכים. (עד כאן מובא ב"כה עשו חכמינו", במדרש בתהלים מובא המשך הסיפור). אחרי שעם ישראל חטא בעגל ונשתברו הלוחות, באו המלאכים אל הקב"ה בחיוך של אמא פולנייה, "נו הקב"ה... מה אמרנו לך: כיצד עוד אתה רוצה למסור להם את התורה בשנית?!" אמר להם הקב"ה: "תמיד אתם מנסים לסכסך ביני ובין בני ישראל! איך אתם חושבים שאתם ראויים לתורה? הרי התפנקתם בבשר וחלב אצל אברהם ובישראל כל ילד יודע שזה אסור!

במילים אחרות אינכם יכולים לקיימה."

מדוע כל כך קל לנו להאמין?

כי איבדנו את היכולת להבין את כובדה של כל עבירה, את ההשלכה של כל מעשה.

אם היינו תופסים את הבושה, את החומרה, אז אולי לא היה לנו כל כך קל להאמין שאפשר לחזור בתשובה.

אבל הרי גם בעם ישראל כיום, (בלי לקטרג), ישנם אנשים שאוכלים בשר בחלב. מדוע הקב"ה העדיף את ישראל על המלאכים? אלא, שאנחנו קיבלנו פריבילגיה שהמלאכים לא

קיבלו - היכולת לחזור בתשובה. אצלם התורה הייתה נשאת "חמדה גנוזה", ואילו אצלנו היא באה לידי ביטוי מעשי.

תשובה היא מחיקה טוטאלית של פשעי העבר. טבולה ראסה. דף חלק. היה היו זוג חברים הכי טובים, שהיו ככה (תדמינו שתי אצבעות צמודות זו לזו), ועבר חתול שחור ביניהם - יעני הסתכסכו. כמובן שלמים הם השלימו, עשו סולחה והכל, אבל הדברים לא חזרו לקדמותם. יותר קשה לשכוח מלסלוח. לכן חשוב להבהיר, שתשובה איננה כזו. בתשובה לאדם יש דף חלק, כאילו לא עשה עבירה מימיו. הקב"ה מאמין בו, כביכול, ב-100%. הקב"ה מסוגל לעשות מה שבשר ודם לא יכול. הוא שוכח. הוא מוחק. לכן בעצם אין פה צורך לבחור. המצווה המוזכרת בפסוק היא התורה. אך היכולת שלנו בכלל לקיים אותה היא רק בזכות הפריבילגיה הזו של תשובה.

אך מניין לנו הביטחון הזה בכוחה של התשובה? להגיע לרמה כזו

הגרעין תורה-חיים

בית-מדרש "Pine ref" י"א

יום ה'	יום ד'	יום ג'	יום ב'	יום א'	השיעורים ינתנו בין השעות 20:00-21:00
הרב שיק'ה סהצרי	חבורות	הרב אריה סעדיה	הרב משה פליחי	חבורות	

שבוע שיעורים מיוחד לקראת הימים הנוראים !!

הציבור מוזמן !!!

*בית המדרש מתקיים בבית-הכנסת 'אוהל משה' (רח' הנשר 2)

**בימים שני, שלישי וחמישי, עזרת הנשים פתוחה

בקטורוגס". "הרב המשיך בהסבריו: 'שלושה סוגי קולות הם: 'תקיעה'; 'שברים'; 'תרועה'. ה'תקיעה' היא כנגד אברהם אבינו, אבל לאברהם היה גם בן, ישמעאל, ואף הוא בא ותובע את חלקו. ה'שברים' הם כנגד יצחק אבינו, אך גם לו יש בן גוי - עשיו; גם כאן יש אחיזה כלשהי לגויים. אולם ה'תרועה' היא כנגד יעקב אבינו. היא כולה של ישראל. רק ליהודים היא שייכת, ולבני עם זר אין אליה כל גישה. וכפי שאנו אומרים: 'אשרי העם יודעי תרועה'. על-כן לא הצלחת להשמיע קול תרועה, סיים הרב את דבריו. "המומר העומד מולו ניצב על מקומו כאילו ניטע באדמה. באחת תפס את משמעות מעשהו. לפתע התחוויר לו כי כמוהו כגוי, שאין לו חלק ונחלה בזרע יעקב. ליבו ניעור. צימאון עז התעורר בנפשו לחזור אל עמו, אל דתו ואל אלוהיו. "הוא נפל לרגלי רבי אברהם וביקש דרך תשובה. הרב הורה לו לעזוב את העיר ולעבור לעיר מרוחקת, ושם לעסוק יומם ולילה בתפילה ובאמירת תהילים. "אכן, שב האיש לעמו ולאחיו. וכימי קדם, שב לאחוז בשופר והיה שוב לתוקע בראש-השנה בבית-הכנסת", היה הזקן מסיים את סיפורו. שנה אחת, סיפר את הסיפור בהתרגשות מיוחדת, עד שכל המתפללים הזדהו עם רגשות-התשובה של המומר, ונתעוררו גם הם לשוב בתשובה שלמה, איש-איש על חטאיו-הוא. ההפתעה באה לבסוף: "אני הוא התוקע ששב בתשובה!", קרא הזקן בהתרגשות גדולה. רתת חלף בין המושבים בקהל. בלב נרגש קירב התוקע את השופר לפיו, והקול נשמע ברור וחזק: 'תקיעה', 'שברים', 'תרועה'.

מפוארת, ובה השתתפו שרים ונכבדים אחרים. במוחו צץ רעיון: הוא כבר יהפוך את הערב הזה לחוויה בלתי-רגילה... "מיהר לביתו והחל ממשפש בארונות, עד שהעלה את שללו בידו. הוא אחז בשופר, השופר השמור בביתו מן הימים בהם היה תוקע בראש-השנה בבית-הכנסת. עתה מיהר עם השופר אל חצר הסולטן. כמה יצחקו האורחים למשמע התקיעות, השברים והתרועות שיוציא מן השופר, כלעג למנהגיהם של היהודים... "התגובות אכן היו נלהבות מאוד. המומר המיומן קירב את פיית השופר לפיו, נשף והקולות בקעו: 'תקיעה', 'שברים'. הוא הוסיף לנשף כדי להפיק צליל של 'תרועה', אך מן השופר בקעו קולות משונים. המומר ניסה שוב - ללא הועיל. פניו אדמו, הוא נשף ונשף, אך קול ה'תרועה' לא נשמע. "קולות צחוק נשמעו באולם. הפעם היה זה צחוק לעג למומר המתרברב. רצה להוכיח את יכולתו, והנה איננו יודע להפיק מן השופר את הקולות הנכונים. "בבושת פנים עזב את החגיגה והשופר בידו. גם בבית ניסה את כוחו, והתופעה חזרה ונשנתה: 'תקיעה' ו'שברים' הצליח להפיק, 'תרועה' - לא. "הוא הבין שיש דברים בגו, וכשלא הצליח למצוא הסבר לתופעה, הלך לשאול את פי הרב אברהם היכני. 'מדוע אינני מצליח להפיק את קול ה'תרועה' מן השופר?', שאל המומר בייאוש. "רבי אברהם לא הופתע כלל לשמוע על התופעה. 'אין כל פלא בכך', אמר בנחת, 'יסוד גדול וקדוש טמון כאן'. "נוכח תמיהתו של המומר, החל הרב להסביר: 'התקיעות בשופר באות גם כדי לבלבל את המקטרגים. בראש-השנה, כאשר כל היהודים מתקבצים יחדיו בבית-הכנסת, כשהם מלאים רגשות קדושה וטהרה, קמים ומתעוררים כל המקטרגים. ואנו, היהודים, תוקעים כנגדם בשופר, כדי שיבלבלו אותם הקולות ולא יצלחו

מתפללי בית-הכנסת באחת הערים בטורקיה כבר היו רגילים לתופעה. היא חזרה ונשנתה מדי שנה בראש-השנה לפני התקיעות. התוקע בשופר בבית-הכנסת היה כבר יהודי זקן. כל השנה היה מסוגר בתוך עצמו, מרבה בתפילה ובאמירת תהילים. רק בראש-השנה היה עומד לפני הקהל ומדבר. ממש לפני התקיעות, כשהיה עולה לדוכן והשופר בידו, נהג לספר מעשייה. איש לא הבין למה בחר לו דווקא שעה נשגבה זו כדי לספר את הסיפור. "במדינתנו, טורקיה, חי פעם יהודי, שהיה התוקע בשופר בראש-השנה", היה הזקן פותח את סיפורו. "מיומן היה במלאכתו, והתפקיד היה שמור לו משנה

סוד התרועה

לשנה. "שנים רבות היה ירא-שמים ושומר מצווה קלה כחמורה. אך עם השנים חל בו מיפנה. לא בבת-אחת אירע המהפך. התהליך היה איטי והדרגתי. סיבות שונות גרמו לכך, שהיהודי התרחק אט-אט מיהדותו, ובמקביל התרחקו ממנו גם אחיו היהודים. כשראה שהוא יוצא קירח מכאן ומכאן, גמלה בו החלטה להתאסלם. "הלך והמיר את דתו. בא בחברת הגויים ואימץ לו את מנהגיהם ואורחות-חייהם. המוסלמים, מצידם, קירבו מאוד את המומר ועודדו אותו. לא בכל יום קם יהודי ומתאסלם. שמו התפרסם, ועד מהרה קיבל המומר משרה בחצר הסולטן. בהיותו בעל חוש מוסיקלי, התקבל כחבר בלהקת הנגנים המלכותית. "הוא התחבב על חבריו החדשים, וכדי להדגיש את היותו מוסלמי נאמן, חיפש הזדמנויות ללעוג ליהודים, לדתם ולמנהגיהם. "ערב אחד נערכה בארמון מסיבה

אליסף קורן

בקטנה

הרב קוק ב'מגד ירחים' כותב על חודש תשרי:

תורה ומעשים טובים.

שוברים סותרים דברי המחייבים.

רוחצים למעשי, מעוונוות מלוכלכים.

יתוודו על חטאים-

מעשי עבר נשכחים.

שנוזה לשוב בתשובה, להתחדש, לחדש עלינו שנה טובה, מלאת חיים והתקדמות, צמיחה אמונה ושמחה, לימוד וקדושה.

אליסף.

העלון יוצא בסיוע מתפללי בית-הכנסת 'בוכריס'

בס"ד

תבליני א.א. פאחלים חג שפח
ת ב ל י נ י מ מ ק ו ר י י מ

תבלינים • פיצוחים • קטניות • פירות יבשים

ניתן להזמין מראש: ג' חנון בית', קובנה. סביה, סלוק, לחוח, חילבה מוכנה, סחוג בית'

שד' דואני 28/20 מ. מסחרי לב יבנה טלפקס 08-9322808

בהשגחת הרבנות יבנה

